

Hock Ferenc

Vérző csillagok

válogatott versek

[kézirat]

Dunabogdány, 2015.

Sárga füst

Elmúlt a mámor. Sárga füstjét
Kimosta tiszta széllel a hajnal
S ólomsúllyal, mégis súlytalan
Ébred meghasonlott tudatom.

Mi volt ez az este? Csak sötét
Benyomás maradt, ismeretlen
Indulat. Savanyú emlék. Nehéz
Köd szülte, zavaros büntudat.

Elmúlt a mámor. Réveteg
Semmibe tűntek a tegnapi
Gondolatok. Új reggel kelt
A füstből: fényes, új távlatok.

A mámor rabjai

Csak a mámor maradt, azután halovány semmi.
Aranyló italból vált repedt pohár? Savanyúra
romlott az élet, fénye-hunyt: mint ha zárul
az ajtó, s a téli utca fagyos magánya, azzal
a lámpa-sárga köddel magába zár. Mikor
értelmetlen az idő: magukba visszafordult
lelkek sűrű összevisszasága, s az emlék üresre
szakadt, mint szélrojtotta zászló, ha áruló érzés
tiporta sárba; s ha magányos lett minden, csak
magad vagy, magaddal szemben, mint igaz vádló,
s ott állsz, ott a sárban - melletted lámpaoszlop,
hideg beton, amit talán magányod teremtett csak
a jeges porból, mint totemet: emlékül, hogy
a sárga lámpák országútján szétfoszlott életed.
Csak a mámor maradt, elmúló ígéret: azután
szél hordja messze kiömlött véred, s az idő
fut tovább, nem gondolva többé a sárga holttal,
ha már betelt rajtad, magadra ítélt végzeted.

Elvesztem

Kilépni térből-időből: hogy
Ne legyen kérdés a „Kivel?”,
Ha a rozsdamarta úton egyszer
Elvész az Elveszett.

Elvesztem:

Időben, térben hon vagyok.
Csendes úton kiúttalan, most
Vagy múlt nélkül, jövőre
Kárhozottan: Én vagyok.

Tavaszi kép

Szerelmes tavaszi éj. Távol
pacsirtadal. Fent a csillagok
hideg fénye, s az úton lágy
szellő gyenge port kavar.

Csend van. Csak néha sír fel
vad szerelemmel az éji madár.
Az élet lágy zenéje most néma
szünettel, a lelkek hangján orgonál.

Ha semmivé lennék

Ha semmivé lennék, mint ócska
papírlap az őszi szélben, elázott csikk,
törött pohár kopott kocsmaasztalon?
Nem hívna többé senki, csak fanyar
emlék lennék - torz mosoly részeg
arcokon. Talán annyi sem? Porszem
az úton, s keresztültaposna rajtam
minden? Nem lennék úr senkiben.
Nem lennék tél, és nem lennék felhő
a szürke égen, mert semmivé lennék.
Sohasem voltta! Talán az is leszek:
papiros-szín, sárgán, nincstelen.

Szeretnék

Szeretnék ott lenni, ha álmodsz:
Repülni együtt a Hold ködében,
Álomvarázsban, csillagporos úton.
Szeretnék elmerülni tavasszín szemedben,
Ha az álmvilágot feloldja aranyos
Fénnyel a reggel. S szeretnék belépni
Éned templomába: ott szentélyt
Nyitni szíveden - vagy aranyfényes
Himnuszt kiáltani érted az égre,
S csak szeretni téged, szüntelen.

Álomkalász

Millió szállal ébredt bennem a reggel,
Új remény - új napon: arannyá érett a mező,
S aranyán lopva, merengve, hosszan:
Új szavakról, új érzésről, ébren álmodom.
Névtelen szálak ezek: névtelen színekkel
Szövik életem. Vérből és fényből születtek.
Gyémánt vizekből, lelkem mélyén, valaha
Régen, az aranyszín földeken. Millió szállal
Felébredt bennem a reggel, s bár megindultam
Azon a régi földön, éberem: álmodok mégis.
Aranykalászról. Egy új nap új szaváról.
Szeretve, lopva. Álmodom – nincstelen.

Virágcsillagok

Odafent virágba borultak a csillagok.
Itt nyár van. Végtelenre nyúlt, keserű
Másnapok. Az itálnak vége. A füst
Elszállt. Csendes magányban, lent a
Parton, mégis rólad álmodok. Talán
Bennem nyílnak csak a tavaszvirágok?
A csillagfény csak lelkem mélyén ragyog?
Nem tudom. Mégis lassú tűz ég bennem,
S csillagok alatt, könnyű éjek árnyán, csak
Élni szeretnék, s szeretni teljes szívemmel,
Míg el nem nyelnek a kéklő távlatok.

Angyal vagy talány

Angyal vagy csalfa fénysugár? Nem tudom,
De vad tűzzel megperzselte lelkem mélyen a
Névtelen erő: egy új érzés, egy régi-új talány.
Honnan született? Nem tudom, mégis itt van.
Nekem vagy ellenem? Talány. Ez éltet mégis,
Hosszan, mint üres lelket - álomtalan éjszakán.
Angyal lesz mégis: búzaszín sugár - mert felébredek
Újra, s ott van velem – ott volt, lelkem hajnalán.

Októberi köd

A hegyeken szürke némaság:
sötétbe fúlt a múltó égi láng.
Talán tényleg nincs tovább:
megállt körben a nagyvilág.

Fekete csúcsokon októberi
köd szítál. Körben hidegülő
csend van. Holt kalászkok fakó
sóhajával gyászol a holt határ.

A hegyekben szürke lett minden.
Odalent minden sivár. Ma eljött
a ködből a csontujjú tolvaj. Ma
reménytelen ködbe fúlt a láthatár.

Voltam, ami voltam

Voltam, ami voltam: ma már csak Te vagy.
Aranyfény? Csillagfolyó? Virágözön?
Fénysugár, tovatűnő? Rég várt csoda
Névtelen magányom múlttalan taván?
Egekbe szóló himnuszt szeretne dalolni
Neked a lelkem, mert jövő vagy, nem
Régi, holt-fakó talány. Vértönnyekkel
Adom kezedbe, ami voltalanságom
Egekbe nyúló lángjából végül megmarad,
S érzéseimből a végnapon, ha már
Nem leszek jelen, s nem leszek jövő, mert
Porrá lettem a semmi szelében, akkor,
Csak akkor, talán újra élek: Általad.
Voltam, ami voltam. Most csak Te vagy.

Tömeghatás

Lent a parton a goromba szél
Vad zivatarral most hordja szét,
Ami a múlt Városából megmaradt,
Mikor kigyúlt a máglya, robbant
Az elementáris vihar, felzúgott
Ezer lélek és millió szív, égre
Kiáltva a szabadság sugárzó
Szavát, hogy ég már a világ: holt
A tegnap, most csak a Most van,
A holnap csak véres felhő az égen,
Meghasonlott esték halovány záloga:
Már nem szerelem, még nem élet,
Csak üres tudata annak a rémnek, mi
Betonfalával körbevett téged, mikor
Lángra gyúlt a máglya, porba fúlt
Az ének, mert most csak a Most
Van, s én is most vagyok, bár talán
Csak benned kósza lélek: mert
Körbevettek a szabadság viharával
S megégtem. Most test nem vagyok,
Csak por, de benned - örökre élek.

Index

Sárga füst	2015. január 20.	793
A mámor rabjai	2014. november 11.	792
Elvesztem	2015. május 4.	795
Tavaszi kép	2013. június 4	784
Ha semmivé lennék	2014. augusztus 20.	791
Szeretnék	2015. május 17.	796
Álomkalász	2015. június 8.	797
Virágcsillagok	2015. június 21.	799
Angyal vagy talány	2015. június 20.	798
Októberi köd	2012. október 20.	781
Voltam, ami voltam	2015. június 28.	800
Tömeghatás	2015. július 25.	801